

ZWART GLAS

ZWART GLAS #1

VICTORIA QUINN

CONTENTS

Chapter 1	1
Chapter 2	13
Chapter 3	21
Chapter 4	29
Chapter 5	51
Chapter 6	69
Chapter 7	93
Chapter 8	111
Chapter 9	125
Chapter 10	131
Chapter 11	151
Chapter 12	167
Chapter 13	185
Chapter 14	189
Chapter 15	209
Chapter 16	231
Chapter 17	241
Chapter 18	269
Chapter 19	291
Chapter 20	301
Chapter 21	329
Chapter 22	335
Chapter 23	351
Chapter 24	357
<i>Also By</i>	365

Dit is een fictieboek. Alle personages en gebeurtenissen die in deze roman worden omschreven, zijn fictief of worden fictief gebruikt. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand in enige vorm of enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur, behalve in het geval van een recensent die korte passages in een recensie mag citeren.

Zwart Glas

Copyright © 2018 door Victoria Quinn

Alle rechten voorbehouden

CALLOWAY

Ik tilde het glas naar mijn mond en voelde de ijsklontjes naar beneden glijden totdat ze mijn lippen raakten. Als kleine stukjes winter verkoelden ze mijn mond, voordat de scherpe smaak van whisky mijn keel bereikte en me van binnenuit verhitte.

Ik leefde voor dat brandende gevoel.

Jackson had hier bijna een kwartier geleden moeten zijn, maar die lul was nog steeds niet op komen dagen. Waarschijnlijk was hij onderweg een lekker wijf tegengekomen en werd hij, zoals altijd, afgeleid.

Ik kon het hem niet kwalijk nemen.

De zwarte ring aan mijn rechterhand voelde zwaar. Het was het enige sieraad dat ik droeg naast mijn horloge en ik had er nogal aan moeten wennen. Voor andere mensen was het slechts een ring. Zonder belang of verhaal.

Maar in mijn wereld was de betekenis glashelder.

Altijd als ik me in de gewone wereld bevond, vroeg ik me af of mensen zouden kunnen zien wie ik echt was—een duistere en gestoorde klootzak. De dingen waar ik opgewonden van werd, schrok de meeste vrouwen af. Degenen die dapper genoeg waren om te blijven hangen, veranderden uiteindelijk altijd van mening. Mijn smaak was specifiek en zou nooit veranderen. Daarom was het beter om in mijn eigen wereld te blijven en me niet te veel bezig te houden met de echte.

Als dit tenminste de echte wereld was.

De deur van de bar ging open en een ijskoude wind blies naar binnen. Ik voelde het achterin mijn nek, waar het de onzichtbare haren streelde die net boven mijn kraag uitkwamen. Een zwart pak en stropdas behoorden tot mijn favoriete outfits—altijd gepast. Ik moest die avond werken en zag er daarom geklikt uit.

Om welke reden dan ook, werd mijn aandacht getrokken naar de open deur. Twee vrouwen liepen naar binnen, een blonde en een brunette. Ze waren allebei klein van stuk en mooi op hun eigen manier. Terwijl ze binnenkwamen werden ze van alle kanten aangestaard.

Mijn ogen werden getrokken naar de brunette.

Ik had iets met brunettes. Altijd al gehad.

Ze droeg een zwarte kokerrok die strak om haar vrouwelijke heupen zat. Haar vorm maakte mijn keel droog en trok mijn aandacht, waarna ik direct fantaseerde hoe ik haar heupen vast zou grijpen en langzaam mijn handen onder dat rokje omhoog zou brengen zodat haar slipje aan mijn genade—of wreedheid—zou worden blootgesteld.

Het vergde nogal wat om indruk op mij te maken wat

vrouwen betreft. Dat had niets te maken met dat ik kieskeurig of oppervlakkig was, maar omdat ik elke dag en nacht al genoeg bevrediging ontving om mijn verlangen te bedwingen. Mijn fantasieën waren realiteit en ik had geen interesse in vrouwen die deze niet konden vervullen.

Maar toch ving ze mijn blik.

Ze had een zandloperfiguur, perfect om mijn hele formaat in zich te nemen terwijl ik mijn handen op haar heupen zou hebben. Haar parmantige tieten drukten strak tegen haar roze bloes. Ze had een slanke nek met een uitgesproken holte in haar hals, waar mijn tong perfect op ontdekkingstocht zou kunnen gaan.

Ze droeg hakken van twaalf centimeter en ze liep erop alsof het sandalen waren. Haar dunne en gebruinde benen staken sterk af onder de snit van haar rok. Ze waren zo lang dat ze tot haar nek leken te komen. Alle vrouwen hebben specifieke kenmerken die hen sexy maken. Soms hadden ze lekkere tieten of een goede kont. Soms hadden ze een smalle taille waar ik mijn armen twee keer omheen zou kunnen wikkelen. En soms hadden ze benen zoals de hare, waarvan ik me voorstelde hoe die zich om mijn middel zouden slaan.

Maar deze vrouw had het allemaal.

Mijn ogen verloren hun focus niet terwijl ik haar als een havik in de gaten hield. Mijn gedachten waren geobseedeerd en mijn pik hard.

Ik zat vast.

Ik was een verplichting aangegaan met iemand anders. Onze band was niet gebaseerd op liefde, vriendschap of andere betekenisvolle dingen. Maar als ik een

belofte deed, hield ik die. Als een belofte niets waard was, verloor iemand daarmee vanzelf zijn eigenwaarde. Dit was een les die mijn vader me ooit geleerd had, en het was de enige les van hem die ik ooit had gerespecteerd.

Dus ik draaide me weer om en keek naar mijn horloge.

Waar bleef hij?

Ik hoorde een vrouwenstem achter me en afgaand op de schoonheid en kracht ervan, kon die maar bij één persoon horen. Zonder me om te draaien om te kijken of ik gelijk had, wist ik dat deze stem hoorde bij de vrouw die me harder maakte dan staal.

“Die gast is zo'n verdomde klootzak. Ongelofelijk dat hij je dat heeft aangedaan.”

Ik moest glimlachen om hoe ze vloekte. Elk woord kwam eruit alsof ze er met haar hele lichaam in geloofde maar haar postuur maakte het moeilijk om haar serieus te nemen. Ze was simpelweg te lieflijk voor zulk taalgebruik.

Haar vriendin zuchtte voordat ze antwoord gaf. “Ik weet het... Ik ben naar huis gegaan, heb gehuild en had een hekel aan mezelf omdat ik dit gedaan had. Hij is het niet waard. Hij is niets waard.”

“Inderdaad.”

Ik nam nog een slok van mijn whisky en concentreerde me op de klank van haar stem. Haar uiterlijk maakte me hard en haar no-bullshit houding maakte me nog harder. Ik voelde me meestal aangetrokken tot stille vrouwen, de softe types die op zoek waren naar iemand die de leiding kon nemen. Maar haar kracht was op een vreemde manier opwindend.

Een man leunde naast me tegen de bar en raakte zachtjes mijn schouder aan. Toen ik zag dat het Jackson niet was, gaf ik hem een boze blik. Ik haatte het om aangeraakt te worden door mensen zonder dat ik ze daarvoor expliciet toestemming had gegeven—hoe onschuldig hun intentie ook was.

Hij schoof snel een eindje weg, waardoor er een fatsoenlijke halve meter tussen ons in kwam te zitten. Hij bestelde een biertje—een drankje voor watjes. Hij droeg een zwart pak dat slecht op maat was gemaakt, waardoor de imperfecties van zijn smalle schouders en lachwekkende bouw duidelijk te zien waren. Deze man had mij nooit iets misdaan maar toch verachtte ik hem vanwege die onschuldige aanraking.

Het gesprek van de twee vrouwen zette zich voort.

“Oh mijn god.” Haar vriendin hapte geschrokken naar adem maar was niet in staat om haar reactie te verbergen, ondanks het constante geklets van de menigte om haar heen.

“Wat?” Haar stem klonk sterk in plaats van bezorgd. Ze stuurde het gesprek door alleen de toon in haar stem te gebruiken. Ik kende geen andere vrouw die dat kon.

“Dat is Dave.” Haar vriendin begon zachter te praten zodat niemand hen kon horen. Ik moest mijn oren spitsen en discreet mijn hoofd draaien zodat ik kon horen wat ze zeiden. Hun gesprek had niets met mij te maken en eerlijk gezegd was het niet eens zo interessant. Maar ik vond het heerlijk om naar de stem van die vrouw te luisteren. “Ongelofelijk dat hij hier is. Waarschijnlijk op zoek naar een nieuwe prooi terwijl zijn vrouw thuis zit.”

“Meen je dat nou?” Ze probeerde niet eens zacht te praten. “Die lul van een vent is hier?”

“Bij de bar.”

Hun gesprek stokte tien seconden.

“Waar?” vroeg ze op een eisende toon. “Wie is het?”

“Hij staat vooraan in dat zwarte pak.”

Mijn ogen gleden onopvallend naar de man naast me; het kon bijna niet anders dan dat ze het over hem hadden. Er zat geen ring om zijn vinger en zijn ogen speurden de bar af, richting de vrouwen die aan het eind zaten. Hij was op jacht vanavond—daar was geen twijfel over mogelijk.

Ik had medelijden met zijn vrouw.

En ik voelde me schuldig over wat mijn obsessie dadelijk met hem zou gaan doen.

“Wat doe je?” vroeg haar vriendin.

“Ik ga die klootzak eens even laten weten wat ik ervan denk.”

Ik gniffelde en keek ernaar uit om haar in actie te zien. Ze zou die gast vast bij zijn schouders grijpen en haar drankje in zijn gezicht gooien. Misschien zou ik een vleug van haar geur opvangen. Of misschien zou haar overheerlijke heup tegen de mijne aandrukken.

“Nee, niet doen-”

Ik hoorde het geluid van haar hakken dichterbij komen en wist dat ze slechts een halve meter van me vandaan was. Deze gast stond op het punt flink te grazen genomen te worden door een vrouw die nog niet eens tot zijn schouders reikte. En hij had het verdiend. Ik bleef nog even hangen om te zien wat er zou gebeuren. Het kon

me ook niets meer schelen dat Jackson bijna een half uur te laat was.

“Hé, klootzak.” Ze greep me bij mijn arm en trok hard genoeg om me naar haar toe te draaien.

Geschrokken door deze onverwachte aanraking richtte ik mijn blik op haar en staarde ik diep in haar ogen. Groene ogen, fel en vol vuur, keken terug. Ze drukte haar lippen zo hard op elkaar dat ze bijna onzichtbaar waren. Haar wangen waren rood van woede, haar lange bruine haar hing over een schouder en viel over haar tieten. Haar blouse had een V-hals aan de voorkant en ik kon de kleine sproetjes zien die me hiervoor nog niet waren opgevallen. In plaats van te zeggen dat ze de verkeerde had, staarde ik haar in pure fascinatie aan. Van dichtbij was ze zelfs nog mooier—absoluut geschikt om te neuken.

Ze bracht haar hand naar achteren en met ongekende snelheid sloeg ze me zo hard in mijn gezicht dat ik wegdraaide door de kracht van de klap. Mijn nek knakte naar rechts en mijn huid titelde door het plotselinge contact tussen haar handpalm en mijn gezicht. Mijn huid begon direct te branden door de hitte van de impuls en het geluid van de klap weergalmde in de bar. De mensen naast me werden stil en keken naar het spektakel van de vrouw die mij aanviel als een stier.

Ik keerde me weer naar haar toe en terwijl ik de woede in mijn borst omhoog voelde komen, voelde ik ook iets anders. Mijn lichaam verstijfde door de onmiskenbare opwinding die door mijn aderen suisde. Ze sloeg me—en ze sloeg me hard. Haar haat en felheid gaven me een impuls alsof ik een kickstart kreeg. Mijn pik was

harder dan ooit en ik kon alleen nog maar voor me zien hoe ik haar onder me vast zou pinnen en haar zou neuken tot ze schreeuwde. Ze zou me keer op keer slaan terwijl ik haar in mijn matras beukte en ze het gevecht verloor waarvan we beide wisten dat ik het zou winnen.

Fuck, wat was ik hard.

Haar ogen werden groot van vijandigheid voordat ze met haar prachtige mond begon te zeggen waar het op stond. "Je bent een verachtelijk en miezerig ventje. Je gaat vreemd en je speelt gemene spelletjes met m'n vriendin; je zou je moeten schamen. Klootzakken als jij gaan direct naar de hel." Haar hand zwaaide weer naar achteren en ze sloeg me opnieuw, waardoor er een luide piep in mijn oren achterbleef. Iedereen om me heen keek geschrokken toe hoe ze me te pakken nam.

Mijn ruggengraat tintelde terwijl het opwellende verlangen als een vloedgolf door mijn lichaam spoelde. Ik wilde haar het liefst over de bar gooien en haar daar ter plekke neuken. Ik wilde alle knopen van haar blouse afscheuren en haar slipje doormidden trekken voordat ik haar rokje over haar tieten zou duwen. In het zicht van iedereen in de bar zou ik haar neuken, tot ze zo vol zou zitten met mijn zaad dat ze niet zou kunnen lopen zonder dat het over de vloer zou druipen.

Ik hoefde slechts haar pols vast te pakken en haar hand stil te houden zodat ze me niet opnieuw zou kunnen slaan, maar toch deed ik het niet. Ik hoefde alleen maar te zeggen dat ze de verkeerde had, maar dat deed ik ook niet. Op dat moment voelde ik me vuriger en hitsiger dan ooit op dat moment.

En ik wilde niet dat ze ophield met slaan.

“Stop!” Haar blonde vriendin kwam van achteren naar haar toe en pakte haar bij haar arm. “Niet hij!”

Ze luisterde niet naar haar vriendin, maar duwde me hard tegen mijn borst. Als een berg bleef ik staan. In plaats daarvan viel haar eigen lichaam naar achteren. “Toch niet zo'n stoere jongen, hé? Zal ik anders je vrouw even bellen en haar laten weten dat jouw lul regelmatig een paar uitstapjes maakt?”

Ik staarde naar haar mond zonder echt naar haar te luisteren. Ze was nog mooier als ze boos was. Haar wangen waren prachtig roze en haar ogen waren groener dan een wijngaard op een zomerse dag. Ik wilde dat ze precies zo zou blijven staan en me zou slaan alsof ik een boksbal was, totdat ik mijn pik niet langer in m'n broek kon houden.

Ze sloeg me nog een keer en raakte dezelfde wang voor de derde opeenvolgende keer. Ik wist dat mijn gezicht nu vuurrood was, en het voelde schroeïend heet aan. Ik wist dat ik de volgende paar uur een handafdruk van haar op mijn wang zou hebben voordat het brandende gevoel weg zou ebben. “Dat is wat er gebeurt met mannen die mijn beste vriendin naaien.” Ze hield haar vinger voor mijn gezicht alsof dat bedreigend over zou komen. “Dacht je nou echt dat je daar mee weg zou komen—”

“Hij is het niet!” Haar vriendin schreeuwde hard om boven het rumoer in de bar uit te komen, waarna iedereen stopte met praten en zich naar haar toedraaide. “Hou op hem te slaan!”

Eindelijk luisterde ze naar haar vriendin en keek ze haar aan. Haar gezicht verslapte van schrik. “Wat?”

De man in het zwarte pak stond niet meer naast me. Op het moment dat hij de commotie zag ontstaan, kreeg hij waarschijnlijk zijn ex in de gaten en was hij snel vertrokken. Slim van hem. Waarschijnlijk zou hij minder hebben genoten van de klappen die mijn gezicht hadden getroffen—jammer voor hem.

“Ik heb wel vijftien keer gezegd dat dit hem niet is. Dave was al vertrokken toen je deze gast begon te slaan.”

Haar wangen trokken wit weg, de lichtroze kleur vervaagde direct. Haar groene ogen verloren hun vurigheid en werden doffig grijs, waardoor ze een stuk minder aantrekkelijk werd. Ze was niet in staat om naar me te kijken en hield oogcontact met haar vriendin. De vernerding vloemde uit haar naar me toe en overspoelde me als een ijskoude zee. Haar zelfhaat en afschuw waren doordrongen in haar blik.

Ze plaatste haar handen op haar heupen en ademde een paar keer diep in voordat ze zich eindelijk weer naar me toedraaide. Ze keek naar de grond en deed me daarmee verrassend genoeg denken aan een onderdane, voordat ze nog eens diep ademhaalde om de moed te verzamelen om me aan te durven kijken. “God... Sorry. Ik dacht dat je iemand anders was. Ik... Ik schaam me dood.”

Ik bestudeerde haar nieuwe uitdrukking en nam de kleine details in me op die ik nog niet eerder had gezien. Ze had een sproetje in de hoek van haar mond, zo klein en bescheiden dat het me niet eens was op gevallen. Als een verre ster aan de hemel contrasteerde het met haar lichte huidskleur. Mijn tong kroop naar voren in mijn mond, wanhopig om dat kleine sproetje

te proeven en al het andere op haar lichaam te ontdekken.

Ze had een slanke, kleine neus, smal en mooi gevormd. Het paste perfect bij haar prachtige gezicht, alsof een kunstenaar haar uiterlijkheden had geboetseerd totdat ze precies goed waren. Haar ogen waren groot en helder, en hadden de vorm van amandelen. Haar wangen waren prominent en gewelfd, waardoor ze een slank voorkomen had dat perfect bij haar lichaam paste. Vanaf mijn hoogte kon ik in haar décolleté kijken —maar ik keek niet.

Toen ik niets zei, gaf ze me diezelfde schuldige blik, wanhopig op zoek naar vergeving. “Ik zweer het, normaal ben ik niet zo. Die gast had m'n vriendin gekwetst en ik heb me laten gaan. Ik dacht dat jij hem was.”

De enige reden waarom ik niets zei was omdat ik het gesprek zo lang mogelijk wilde rekken zodat ik eindeloos naar haar kon blijven staren. Haar lippen waren vol en nat. Als ze nerveus was, zoog ze op haar bovenlip. Ze had dit twee keer gedaan sinds ons gesprek begonnen was. Ik wilde haar lip in mijn mond trekken en er zelf aan gaan zuigen. “Kan gebeuren. Ik snap het.”

Haar ogen schoten heen en weer terwijl ze naar me keek. “Het spijt me echt.” Haar blik daalde af naar mijn rode wang en haar hand ging van haar heup, alsof ze me daar wilde aanraken. “Als ik iets kan doen om het goed te maken moet je het zeggen.” Ze trok haar hand weer terug naar haar zij en hield zichzelf tegen om met haar hand weer naar m'n gezicht te gaan.

Haar vriendin greep haar bij haar arm. “Laten we hem maar met rust laten. Ik denk dat we het hem al

moeilijk genoeg hebben gemaakt...” Ze trok haar vriendin zachtjes mee.

Ik raakte haar kwijt en kon niets anders doen dan het laten gebeuren. De ring aan mijn rechterhand werd onnatuurlijk zwaar. Maar toen ineens, voelde ik het niet meer. Het gewicht leek te verdampen in de lucht alsof het er nooit geweest was. “Er is wel iets wat je kan doen.”

Ze stopte en liet haar vriendin haar niet verder meetrokken. “Wat je maar wil.”

“Vertel me je naam.” Ik zette een stap in haar richting om niet te missen wat ze zou gaan zeggen. Dit antwoord was alles, ik moest het horen in mijn oren en proeven op mijn tong. Als ik me die avond af zou trekken, wilde ik precies weten op wie ik me aan het aftrekken was.

“Je wil m'n naam weten?” Haar stem kwam op een bijna fluisterende toon uit haar keel. “Is dat alles?”

“Ja.” Mijn ogen versmalden en ik bleef naar haar gezicht kijken. Dit antwoord was het belangrijkste ooit.

Ze twijfelde een moment, onzeker of ze haar naam aan me zou geven omdat ze mijn motief niet begreep. Misschien wilde ik haar naam wel zodat ik haar kon aangeven bij de politie en haar kon aanklagen. Als dat het geval was, was dat mijn recht en was ze verplicht om mee te werken. Haar mond ging open voordat ze begon te praten en eindelijk antwoord gaf. “Rome Moretti.”

CALLOWAY

Ik liep Ruin in en baande me een weg door de menigte richting de bar. Mannen in zwart leer hielden hun onderdanigen aan riemen en kettingen. De meesten zaten op hun knieën op de grond en keken op naar hun meesters met een groteske fascinatie. De muziek in de sub-club was hard, de bas dreunde luid door de ruimte en paste goed bij de duistere tinten van de blacklights.

Een onderdanige probeerde oogcontact met me te maken. Ze had geen meester om te gehoorzamen. Maar op het moment dat mijn zwarte ring haar blik ving, draaide ze haar hoofd weg en deed ze net alsof ze me niet gezien had.

Ik vervolgde mijn weg naar de bar en zag Isabella. Ze zat op een barkruk. De zwarte ring zat om haar rechterhand en ze nam kleine slokken van haar drankje. Met haar strakke zwarte jurkje en haar gevlochten haar, viel ze op tussen de andere vrouwen in de menigte. Elegant,

donker en zwoel; ze was verreweg de mooiste vrouw hier. Geen enkele man keek naar haar, want ze wisten dat ze verboden terrein was.

Iedereen respecteerde dat.

Toen ik naast haar stond, keek ze me direct aan met haar bruine ogen. Ze nam me gefascineerd in haar op en als de volgzame onderdanige die ze was, richtte ze haar blik direct hierna naar de grond en tilde ze haar kin omlaag waardoor ze een buiging naar me maakte zonder haar rug te krommen. “Meester.”

“Kom mee.” Ik blafte mijn bevel uit en liep weg, zonder de moeite te nemen om achterom te kijken. Ik wist dat ze me volgde als de goede onderdanige die ze was. Ik had geen riem voor haar, omdat het onnodig was. Deze vrouw was goed getraind. Met een knip van mijn vinger deed ze precies wat ik vroeg—en zonder te klagen.

Ze was de beste onderdanige die ik ooit had gehad.

We liepen naar de andere kant van de club en gingen mijn kantoor in. Het meubilair was zwart en het grote raam achter mijn bureau was verduisterd, zodat niemand naar binnen kon kijken. Niemand zou ons begrijpen. Niemand zou onze behoeften en verlangens snappen. Andere mensen dachten dat we gewoon gestoord waren.

En ik dacht net zo over hen.

Mijn bureau was gemaakt van donker kersenhout en de boekenplanken aan beide muren waren gemaakt van hetzelfde materiaal. Er stond een enkele lamp en nadat ik deze aangedaan had, waren we niet meer in duisternis gehuld.

Isabella viel op haar knieën voor mijn bureau en nam de positie aan die van haar werd verlangd als ze in mijn

gezelschap was. Haar vlecht kwam tot het midden van haar rug, klaar om rond mijn vuist gedraaid te worden wanneer ik haar wilde.

Ik leunde tegen het bureau en kruiste mijn armen voor mijn borst. Ik nam de tijd om naar haar te kijken en haar in me op te nemen tijdens dit laatste moment als mijn onderdanige. Afgelopen jaar was ik exclusief haar Dominant geweest, wat ons een van de zeldzame monogame stellen in onze wereld maakte. Ze beviel me bijzonder goed en ze had geen training nodig. Ze was perfect zoals ze was, ze kwam in mijn leven en gaf me de bevrediging waarnaar ik verlangde. Ik had nooit van haar gehouden en vertelde haar dat ik dat nooit zou doen. Dat accepteerde ze als een vaststaand gegeven. “Omhoog.”

Ze ging weer staan. Haar slanke lichaam kwam voorzichtig uit de oncomfortabele houding op de grond. Ze was een keer bijna vijf uur zo blijven zitten toen ik gasten te eten had. Ze bewoog geen centimeter—niet eens om aan haar neus te krabben. Nu keek ze me aan met haar grote, heldere bruine ogen, wachtend op een bevel dat ze kon opvolgen. Haar wereld draaide om mij, de man die ze altijd gehoorzaamde.

Ik trok de zwarte ring van mijn vinger. Hij zat strak achter mijn gewricht en ik moest eraan draaien om hem los te krijgen, waarna ik de ring op het bureau naast me neerlegde. Een vage lichte lijn markeerde de huid die zo lang bedekt was gebleven. Nu kon het eindelijk ademen en de zon weer zien.

Haar ogen werden groot toen ze zag wat ik deed. Ze wist precies wat dit betekende.

“Ik ben je Dominant niet meer, Isabella. En jij bent

mijn onderdanige niet meer.” Onze overeenkomst had een houdbaarheidsdatum en dat wisten we vanaf het begin. Hoe lang het ook zou duren, we wisten dat deze dag zou komen. Net als de zon die opkomt aan de horizon, was het onvermijdelijk.

Gechoqueerd hield ze dezelfde uitdrukking vast. Niemand behalve wij tweeën wist wat er in haar hoofd omging. Haar emoties zaten diep verstopt, als een begraven schat, onder haar permanente masker.

Ik zette een stap naar haar toe en pakte haar rechterhand. Ik trok de ring van haar vinger en voelde de weerstand voordat hij eindelijk loskwam. De rand was effen en zwart en paste bij de mijne, ondanks dat haar ring smaller was. Ik legde hem bovenop mijn ring en maakte er nog een laatste keer een duo van. “Je kan nu vrijuit spreken.” Ze was niet meer de mijne, ze kon zeggen wat ze wilde. Het was niet het soort vrijheid waar ze naar verlangde, maar ze moest het accepteren.

Ze nam de ringen in zich op voordat ze haar blik weer op mijn gezicht richtte. Haar ogen waren groter dan de maan en glansden met mysterieuze kracht. Het was een van haar eigenschappen waardoor ik me in de eerste plaats tot haar aangetrokken voelde. Maar nu weerspiegelden ze haar teleurstelling—en haar pijn. “Ik snap het niet...”

Ik had gehoopt dat ze deze scheiding net zo emotieloos zou aanvaarden als ik. In het begin had ik duidelijk gemaakt wat voor soort man ik was en dat ik nooit zou veranderen. Ze beweerde dat ze me geloofde, maar misschien was dat toch niet zo. “Je hebt niets verkeerd gedaan, Isabella. Je bent net zo perfect als je altijd al was,

vanaf het eerste moment dat ik naar je keek. Maar ik ben erachter gekomen dat ik iets anders wil.”

Haar handen vonden elkaar voor haar middel en langzaam begon ze met haar vingers te friemelen. Haar schouders waren niet zo recht meer als eerder en de elegantie die ze hiervoor had, leek volledig verdwenen.

Ik wilde haar bevelen om stil te zitten, maar dat kon niet meer. Ik had mijn privileges opgegeven.

“Gisteren was er nog niets aan de hand. Dit is gewoon zo plotseling... Ik dacht dat je me wilde.”

De wanhoop was triest en het irriteerde me. Maar ze was een jaar bij me geweest, had me al die tijd vertrouwd, en ik moest geduldig zijn. Dat was ik haar verschuldigd. “Het spijt me als dit onverwacht is. Maar om eerlijk te zijn, is mijn beslissing net zo onverwacht voor mezelf. Ik vind je nog steeds prachtig en elke man hierbeneden zal voor je vechten zodra ze doorkrijgen dat je niet meer van mij bent. Maar ik ga me niet bedenken.”

Haar duimen bleven zenuwachtig tegen elkaar aanwrijven en diep in haar ogen begonnen zich tranen te vormen. Langzaam vonden ze een weg naar buiten, totdat ik mijn kille houding erin weerspiegeld zag.

“Niet doen.” Ik moest het tegenhouden voordat het begon.

Ze haalde diep adem om zich in te houden, maar zodra ze mijn kantoor zou verlaten, zou ze gaan huilen in het toilet. Je hoefde geen genie te zijn om dat in de gaten te hebben. “Cal, heb je een ander?”

Ik wist dat deze vraag zou komen, maar ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik wist niet eens zeker wat mijn antwoord zou zijn. Toen Rome me haar naam gaf,

trokken mijn ballen zich terug in mijn lichaam en kwam ik bijna klaar. Nog nooit had een vrouw mijn seksuele verlangen op die manier veroverd. Die drie klappen waren beter dan alle pijpbeurtjes die ik ooit had gehad. In plaats van me te ergeren aan haar kracht, verlangde ik ernaar. Ik wilde haar veroveren—en ik wilde dat ze mij veroverde. “Ja.”

Ze haalde nog eens diep adem en haar ogen begonnen weer te tranen.

“Ik heb haar niet aangeraakt. Maak je daar geen zorgen over.” Isabella was de enige onderdanige waarmee ik monogaam was, en dat kwam doordat ik een belofte had gedaan om haar trouw te blijven. Ik hield me altijd aan mijn beloftes, hoe graag ik ze ook wilde breken. Binnen onze relatie was er respect en vriendschap. Ik zou haar nooit verraden, ondanks dat mijn pik gretig ontrouw wilde zijn.

“Wanneer is dit gebeurd?”

Het was de avond ervoor, maar het voelde alsof het jaren geleden was. Ik begreep niet wat ik aan het doen was of waarom ik het aan het doen was. Het moment dat ik Rome voor het eerst zag, veranderde alles. Ik zou mezelf niet als gelukkig beschouwen, maar toch zeker wel tevreden. Maar toen ze me sloeg, begon ik te beseffen wat ik miste—haar. “Gisteravond.”

“Oh...” Ze wreef haar handen tegen elkaar, haar gefriemel hield niet op. “Als je haar niet hebt aangeraakt, waarom zet je hier dan een punt achter?”

Ik wist het niet. Het enige dat ik wist was dat ik niet meer bij Isabella kon blijven, niet nu mijn lul zo hard was en mijn gedachten zo geobsedeerd. Ik wilde nu nog maar

één vrouw onder me, een wezen met haar intens groene ogen—dat was niet Isabella. Ik wilde dat ze me zou bevechten totdat haar rug de lakens zou raken. Daarna wilde ik dat ze haar benen om mijn middel zou slaan terwijl ze me zou smeken om meer. Hoewel er hier geen sprake was van liefde, respecteerde ik Isabella te veel om tegen haar te liegen. We hadden een relatie die gebaseerd was op vertrouwen—en dat was iets wat ik nooit zou opofferen. “Omdat ik alleen nog maar aan haar kan denken.”

CALLOWAY

Ik liep het kantoor op 155th Street binnen. De lobby was smetteloos. De receptionistes zaten achterin, achter een balie met een granieten blad waarvandaan ze bezoekers naar de juiste verdieping wezen. Er stond een fontein in de hoek die het kalmerende geluid van stromend water produceerde—zelfs als de deuren op slot zaten. Ik knoopte mijn jasje dicht, groette de dames achter de balie en nam de lift naar mijn kantoor.

De deuren gingen open en ik liep door naar mijn werkkamer, achterin de hoek van het gebouw. Mijn assistente gaf me mijn planning en achtergelaten berichten, voordat ze me mijn koffie gaf—zwart en sterk.

Toen ik eenmaal plaats had genomen in mijn leren stoel achter mijn zwarte laptop, keek ik naar de berichten—hopend dat er iets van iemand in het bijzonder tussen zat—maar helaas. Ik deed mijn computer aan en baande

mijn weg door de talloze e-mails die mijn aandacht vroegen. Soms vroeg ik me af of ik de directeur van Humanitarians United was of slechts een marionet die zich door papierwerk heen bewoog.

Een uur later hoorde ik Shaylen door de intercom van mijn kantoor. "Charles is hier voor u, meneer."

Het werd verdomme tijd. "Laat hem maar binnenkomen, Shaylen." Ik deed mijn laptop dicht en keek hoe de deuren opengingen en Charles naar binnen liep. Zoals altijd, droeg hij hetzelfde leren jasje. Het was dik en oud, en er zaten gaten en vlekken in. Hij droeg een donkere spijkerbroek en zware laarzen om de kou van New York te trotseren. "Fijn je te zien, Charles. Heb je iets voor me?"

Hij gooide de map op tafel. Zijn borstelige wenkbrauwen zorgden voor een constant geïrriteerde blik.

Ik opende de map en zag dat er niets in zat. Ik deed hem snel weer dicht en hield hem omhoog. "Dit heb je duidelijk expres gedaan, al vraag ik me af waarom." Ik gooide de map in de prullenbak naast mijn bureau.

"Ik kon niet veel vinden over je meisje." Hij leunde over de voorkant van mijn bureau. Hij nam nooit plaats op een stoel, ook al bood ik hem dat altijd aan. Bij Ruin verzamelde hij informatie over mensen om te controleren of ze te vertrouwen waren. Niet iedereen kon zomaar Ruin binnenlopen en een van ons worden.

"Wat ben je wel te weten gekomen?"

"Ze ging naar Harvard voor haar bachelor in sociale hulpverlening, voordat ze haar master haalde in sociologie. Ze heeft een klein appartement in de West Side en ze runt een kleine non-profit die For All heet."

Die naam kende ik. Ze deden veel voor daklozen en voor jongeren die weg waren gelopen in en rond New York. Het was een kleine organisatie, maar met een goede naam. “En verder?”

“Dat was het.”

“Heeft ze een vriend?” Meer dan wat dan ook, was dat het antwoord dat ik nodig had. Als ze bezet was zou ik dat respecteren en er geen moeite in steken. Er was niets waar ik me meer aan ergerde dan als iemand achter een persoon aanzat die al bezet was. Maar zelfs als ze een relatie had, zou mijn obsessie er niet minder op worden —helaas.

“Geen idee.”

Ik trok een wenkbrauw op. “Hoezo weet je dat niet? Waar betaal ik je dan voor?”

“Ze wist haar sporen uit. Behalve haar werkreferenties, was dit alles wat ik kon vinden over haar verleden. Ik heb geen idee waar ze is geboren, wanneer ze is geboren en wie haar familie is. Er is nergens iets te vinden. Deze vrouw heeft letterlijk geen digitale voetafdruk.”

Nu was ik nog meer gefascineerd. “Hoe kan dat?”

“Ze heeft waarschijnlijk haar naam veranderd.”

Was ze *getrouwd*? “Mensen trouwen wel vaker, maar daarmee wordt hun verleden niet uitgewist.”

“Nee, dat bedoel ik niet. Ze heeft misschien een nieuwe identiteit aangenomen.”

Ik had veel gezien in mijn leven, maar hier had ik nog nooit van gehoord.

“Ze heeft geheimen—geheimen die ze probeert te verbergen.”

Wat toevallig—die heb ik ook. “Verder nog iets?”

“Ze heeft grote schulden. Rond de driehonderdduizend, ongeveer.”

“Hoe dan?”

“Studieleningen en de non-profit die ze heeft. Ze steekt daar vast een hoop eigen geld in.”

Alleen al op papier fascineerde deze vrouw me. Je kon zien aan de manier waarop ze liep dat ze nergens bang voor was—dat ze niets te verbergen had. Door het feit dat ze een dubbelleven leidde en een heel ander bestaan had vroeg ik me af waar ze zich voor probeerde te verstoppen.

“Ze zal het Gouverneurs Liefdadigheidsbal zaterdag bijwonen.”

Dat feest was ongelofelijk saai, maar ik moest erbij zijn omdat ik meestal de Filantroop Award ontving—maar die zouden ze echt eens aan iemand anders moeten geven. Mijn bedrijf deed geweldige dingen, maar er waren ook anderen. Het was een goede gelegenheid om meer donaties te ontvangen van andere welgestelde mensen in de stad. Gratis reclame. “Is dat zo?”

“Ja. En jij bent dit jaar niet de ontvanger van de Filantroop Award.”

Verbaasd trok ik een wenkbrauw omhoog. “Nee?”

“Dit jaar is het Rome Moretti.”

HET WAS BIJNA MIDDERNACHT TOEN IK RUIN BINNENLIEP EN naar het kantoor achterin ging. Ik had veel administratie weg te werken, salarissen en nog wat andere zooi waar-

door ik er een hekel aan kreeg om de eigenaar van een bedrijf te zijn. Toen ik het bedrijf net had overgenomen, had ik er zin in. Maar de laatste tijd had ik alleen nog maar zin in één ding.

Achter me ging de deur open en dicht. “Klootzak, ik probeer je de hele dag al te bereiken.”

Ik draaide me niet om en leunde over mijn bureau om de post te zoeken. “Gefeliciteerd. Het is je eindelijk gelukt.”

Jackson liep om het bureau heen en liet zich zakken in de leren stoel—mijn leren stoel. Hij keek me aan, zijn ogen waren identiek aan de mijne. Ze waren ijszig blauw en kil, net als de ijspegels die in januari aan mijn dak hingen. “Ik hoorde dat je het hebt afgekapt met Isabella.”

De hele club wist het waarschijnlijk inmiddels al. Ik opende de eerste brief en was me bewust van zijn blik, die als hete lava in mijn gezicht brandde.

“Hoor je wat ik zeg?”

“Ja.” Ik bladerde door een rekening en legde hem naast me neer. Daarna pakte ik de volgende envelop.

“En?”

“En wat? Is dit het roddeluurtje?”

“Vertel me gewoon wat er is gebeurd.”

“Ik ben jou geen uitleg verschuldigd, lul.”

Hij rukte de brief uit mijn handen en gooide hem op het bureau. “Wat is er in godsnaam gebeurd? Je was al bijna een jaar lang haar Dominant.”

“Daar ben ik me van bewust.” Ik was er tenslotte zelf bij. Ik leunde achterover in de stoel en keek hem strak aan. “Aan alles komt een eind, toch? Het is het het niet

waard om het over te hebben. Ik heb vele onderdanigen in m'n leven gehad en zij zal vele Doms hebben.”

Zijn blik verstrakte en zijn irritatie droop van zijn gezicht. “Ze zei dat er een ander was.”

Waarom kon ze haar mond niet gewoon houden? Ik ontkende het niet, want liegen was niet mijn sterkste kant. Als een man niet eerlijk kon zijn, dan was hij geen echte man. “Ja, maar ik ben met niemand aan het daten.”

Verward keek Jackson me aan. “Wat? Je bent niet met haar aan het daten?”

“Ik heb haar een paar avonden geleden in een bar ontmoet. En sindsdien kan ik alleen nog maar aan haar denken.”

“Is ze een onderdanige?”

“Waarschijnlijk niet.” Ze had te veel vuur in haar ogen en te veel kracht in haar sexy heupen. Het was onmogelijk dat ze klakkeloos een bevel zou opvolgen zonder er tegenin te gaan. Misschien vond ik haar daarom wel zo aantrekkelijk—zelfs al was dat het tegenovergestelde van waar ik naar op zoek was.

“Wat is er dan gebeurd? Heb je haar nummer gevraagd of zo?”

“Nee.” Ze had me drie keer geslagen als een fucking pro. “Ik weet alleen haar naam. Ik heb het meteen daarna afgekapt met Isabella. Het voelde niet goed meer. Isabella vertrouwde me en ik wilde dat vertrouwen niet beschamen.”

Hij wreef over de achterkant van zijn nek, zijn ogen gingen heen en weer naar de mijne. “Wat betekent dat? Wordt zij je nieuwe onderdanige?”

Als ik geluk heb. “Ik zie wel waar het heengaat...” Ze

zou niet makkelijk te breken zijn. Dat had ik al door. Maar ik had wel zin in een uitdaging.

“Gast, Isabella is de lekkerste chick hier. En die geef je zomaar op?”

Toen ik voor het eerst naar haar keek, wilde ik haar. We begonnen te neuken en de seks was overweldigend. Niet lang daarna kregen we een exclusieve Dom-sub relatie, wat iedereen in mijn omgeving verbaasde. Isabella deed alles wat ik vroeg en ze deed het goed. Ik was tevreden met haar, gelukkig zelfs. Maar toen ik Rome voor het eerst zag, was het alsof het afgelopen jaar nooit was gebeurd. Ik zag de wereld weer in kleur, en zij was neon-groen. Ik moest en zou haar hebben—hoe dan ook. “Ja, ze is perfect. Maar het is voor ons allebei beter om te stoppen.”

Jackson duwde de achterkant van zijn hand tegen mijn voorhoofd. “Ga je dood aan syfilis of zo?”

Ik sloeg zijn hand weg. “Hou je bek, klootzak.”

“Dus je zou het niet erg vinden als ik voor haar ga?”

Als hij me dat een week geleden had gevraagd, had ik schreeuwend mijn bureau omgegooid en hem bewusteloos geslagen. Maar nu voelde ik niets—geen greintje jaloezie of woede. Ik voelde me niet bezitterig ten opzichte van haar. Gek genoeg voelde ik helemaal geen affectie meer voor Isabella. Het was alsof ze nooit iets voor me betekend had—niets. “Nee.”

“Serieus?” Zijn beide wenkbrauwen schoten de lucht in.

Ik haatte het als hij als een tiener praatte. “Serieus.”

“Want ik doe het. Ik laat haar jou vergeten.”

“Ga je gang.”

Zijn wenkbrauwen zonken weer naar beneden en eindelijk geloofde hij me. "Mijn god, wie is deze vrouw?"

Charles was niet in staat geweest om veel te weten te komen en zijn zoektocht had alleen meer vragen opgeleverd, dus ik had geen idee. "Weet ik nog niet. Maar daar zal ik nog wel achter komen."

ROME

Christopher en ik liepen de lobby van het hotel in. Hij droeg een zwart pak met bijpassende stropdas en zag eruit alsof hij hier thuishoorde. Hij had voor de verandering zijn haar gedaan, droeg een mooi horloge en begroette de mensen om ons heen met een glimlach. Toen ik hem introduceerde was hij beleefd—een zeldzaamheid.

We liepen de balzaal in waar het liefdadigheidsevenement gehouden werd. De kroonluchter die aan het plafond hing glansde onder de gedempte verlichting in de ruimte. De ronde tafels stonden verspreid door de zaal, bedekt met ivoorwitte tafelkleden, kaarsen en bloemstukken erop.

Christopher floot binnensmonds. “Luxe, hé?”

“Het ziet er heel mooi uit.”

Hij draaide z'n hoofd naar de bar in de hoek. “Nou *dat* ziet er pas echt mooi uit. Open bar, toch?”

Ik probeerde niet met mijn ogen te rollen. “Gedraag je, oké?”

“Als je iemand mee had gewild die zich zou gedragen, had je mij niet moeten vragen om mee te gaan.”

“Als je hier niet wil zijn, moet je weggaan.” Ik deed een stap opzij en keek hem aan. De bruine kleur in zijn ogen reflecteerde de verlichting van de kroonluchter.

“En jou hier alleen laten?” Vroeg hij met een lachje. “Ik ben misschien dan wel een lul, maar dat zou ik je nooit aandoen.”

“Ik vind het niet erg om alleen te gaan.” Bijna alles wat ik deed, deed ik alleen. Het ontbreken van een man aan mijn arm gaf me geen angstig gevoel. Het kon me niets schelen dat ik single was en op mezelf in een klein appartementje woonde. Als mensen me vroegen of ik van plan was om te gaan settelen, alsof dat van me verwacht werd, glimlachte ik meestal om vervolgens het belachelijke, banale gesprek te verlaten en iets leukers te gaan doen.

“Waarom heb je me dan uitgenodigd?” Hij stopte zijn handen in zijn zakken en keek me aan. Zijn kin was stoppelig en zijn blik bijna dreigend.

“Omdat...” Ik stond op het punt om hem antwoord te geven, maar ik bedacht me. Ik had moeite met emotionele intimiteit en ik probeerde het koste wat kost te vermijden. “Ik denk dat ik het gewoon leuk vind om tijd met je door te brengen.”

Christopher kende me te goed om de weerstand in mijn ogen niet op te merken. Als een boek kon hij elk woord en elke zin lezen. “Dat is niet de reden en dat

weten jij en ik allebei. Dus, wees een vent en zeg het gewoon.”

“Nou, ik ben geen vent.”

“Je lijkt er wel op.”

Ik kneep mijn ogen samen. “Wil je nou dat ik je antwoord geef of niet?”

Hij ademde diep in en liet zijn schouders zakken. “Ja, graag.”

“Ik krijg een prijs vanavond.” Ik had mijn hart niet bepaald op mijn tong, dus ik uitte mijn diepste verlangens eigenlijk nooit. Maar vanavond was het belangrijk dat hij bij me was. Ik wilde dit moment graag met hem delen, omdat ik hier niet was geweest zonder hem.

Zijn ogen werden zachter, een van de zeldzame momenten dat ik dit zag gebeuren. “Dat wist ik niet. Waarvoor?”

“Filantroop Award. Voor het werk dat ik dit jaar voor de daklozenopvang heb gedaan.”

Hij staarde me aan met een lege blik, maar zijn ogen toonden nog steeds de affectie die hij probeerde te verbergen. Hij schraapte zijn keel en gaf me een ongemakkelijk klopje op mijn rug. “Dat is geweldig. Ik ben trots op je.”

Ik glimlachte toen ik de oprechtheid in zijn stem hoorde. “Bedankt.”

“Nu ben ik blij dat je me hebt uitgenodigd. Ik had het niet willen missen.”

“Dat is de reactie waar ik op hoopte.”

“Oké. Ik zal de hele avond aardig tegen je doen.”

“Wauw.” Ik verborg mijn sarcasme niet. “Denk je dat je het zo lang kan volhouden?”

“Weet ik niet,” antwoordde hij. “Nog nooit geprobeerd.”

Een ober kwam langs met een dienblad champagne. Christopher pakte twee glazen en gaf er een aan mij. “Laten we proosten.”

“Ja?” Mijn mondhoeken gingen omhoog.

“Ja.” Hij hief zijn glas tegen het mijne. “Op de meest hardwerkende en empathische vrouw die ik ken.” Hij bracht het glas naar zijn lippen en sloeg het in een keer achterover.

Ik glimlachte voordat ik mijn champagne in een paar slokken leegdrank.

We zetten onze glazen op een leeg dienblad dat voorbijkwam.

“En nu?” zei hij. “Gaan we naar de bar? Of nemen we plaats voor het diner? Het wordt steak, toch?”

Natuurlijk, dat was alles wat hij belangrijk vond—eten en drank. “Laten we onze stoelen opzoeken voordat we de bar leegdrinken.”

“Klinkt als een goed idee.”

Ik keek naar de zee van tafels om mijn nummer te vinden. Ze hadden ons van tevoren stoelen toegewezen en nadat we de juiste tafel hadden gevonden, zagen we dat onze naam op een kaartje gedrukt was en op de borden was gelegd. Toen ik rondkeek om mijn stoel te vinden, voelde ik een paar vurige ogen door mijn huid branden, recht in mijn hart. Het verhitte me van binnenuit en deed de haartjes achterin m'n nek omhoog staan. Als een prooi op de prairie, voelde ik het roofdier kijken voordat hij aan zou vallen.

Mijn ogen vonden eindelijk de dader. Aan de andere

kant van de zaal, in een zwart maatpak, stond de man die ik zo hard geslagen had dat zijn wang rood was geworden. Zijn intense blik was exact hetzelfde als op die nacht: vurig en ijsblauw. Hij staaarde naar me alsof hij precies wist wie ik was—en alsof hij mijn handpalm tegen zijn gezicht niet was vergeten. Het gevoel van vernedering overspoelde me als een vloedgolf en verdrong me in pure angst. Ik had me nog nooit zo beschaamd gevoeld en liet me normaal nooit zo gaan. En de enige keer dat ik dat wel had gedaan, had ik een onschuldige man mishandeld. Nu kreeg ik een prijs voor het helpen van mensen, iets waarvan hij waarschijnlijk dacht dat ik het niet verdiende. “Godverdomme.”

Christopher draaide zich naar me toe, zijn ogen zo groot als schoteltjes. “Wow... waar kwam dat vandaan?”

Ik draaide me snel weg van de man die ik een paar dagen geleden had aangevallen. “Kut. Kijkt hij naar me?”

“Wie?”

“Die man in het zwarte pak. Hij staat naast het podium.”

“Eh...” De ogen van Christopher scanden de andere kant van de ruimte. “Volgens mij zie ik een knappe man die naar je staat te kijken.”

Ik rolde met mijn ogen. “Geloof me, hij kijkt niet *op die manier* naar me.”

“Ro, ik ben een man. Ik weet hoe wij kijken als we ons iemand naakt inbeelden.”

“Kijkt hij echt naar me?” vroeg ik angstig.

“Waarom is dat zo erg? Ik ben dan wel hetero, maar vergeleken met deze gast lijkt Clint Eastwood op een trol lijkt.”